












# ЗМІСТ

	«ГОРЕ ПЕРЕМОЖЕНИМ!»	10–11		«НАД МОЄЮ ІМПЕРІЄЮ НІКОЛИ НЕ СІДАЄ СОНЦЕ!»	34–35
	«ВІДІЙДИ! ТИ ЗАСТУПАЄШ МЕНІ СОНЦЕ!»	12–13		«ВБИЙТЕ ЇХ, ПРОТЕ ВБИЙТЕ ЇХ УСІХ, ЩОБ НЕ ЗАЛИШИЛОСЬ ЖОДНОЇ ЛЮДИНИ, ЯКА МОГЛА Б МЕНЕ ЗВИНУВАТИТИ!»	36–37
	«ЕВРИКА! ЕВРИКА!»	14–15		«МЕРТВІЙ ВІН ЩЕ ВЕЛИЧНІШИЙ, НІЖ ЖИВИЙ!»	38–39
	«ПРИЙШОВ, ПОБАЧИВ, ПЕРЕМІГ»	16–17		«ОБ'ЄДНУЙТЕСЬ ПІД МОЄЮ БІЛОЮ КИТИЦЕЮ!»	40–41
	«Я ВМИВАЮ РУКИ»	18–19		«І ВСЕ Ж ТАКИ ВОНА ОБЕРТАЄТЬСЯ!»	42–43
	«КЕСАРЕВІ КЕСАРЕВЕ»	20–21		«ЗЕМЛЕРОБСТВО ТА СКОТАРСТВО — ОСЬ ДВА СОСЦІ, ЯКІ ГОДУЮТЬ ФРАНЦІЮ»	44–45
	«ГРОШІ НЕ ПАХНУТЬ»	22–23		«ДЕРЖАВА — ЦЕ Я»	46–47
	«ЗГАДАЙ ПРО СУАССОНСЬКУ ЧАШУ!»	24–25		«ЗРЕШТОЮ, ПІСЛЯ НАС ХОЧ ПОТОП...»	48–49
	«ВБИВАЙТЕ ВСІХ, ГОСПОДЬ РОЗПІЗНАЄ СВОЇХ!»	26–27		«ЯКЩО В НИХ НЕМАЄ ХЛІБА, НЕХАЙ ЇДЯТЬ ТІСТЕЧКА!»	50–51
	«ПРОКЛИНАЮ ВАС! ПРОКЛЯТТЯ НА ВАШ РІД ДО ТРИНАДЦЯТОГО КОЛІНА!»	28–29		«ВИВЕДУТЬ НАС ЗВІДСИ ТІЛЬКИ ЗА ДОПОМОГОЮ ШТИКІВ!»	52–53
	«ХТО ЛЮБИТЬ МЕНЕ, ТОЙ ПІДЕ ЗА МНОЮ!»	30–31			
	«ДЛЯ ХОРОБРОГО СЕРЦЯ НЕМАЄ НІЧОГО НЕМОЖЛИВОГО!»	32–33			



	«ЦЕ БУНТ?» — «НІ, СІР, ЦЕ РЕВОЛЮЦІЯ!»	54–55		«ГОЛОВНЕ НЕ ПЕРЕМОГА, А УЧАСТЬ»	72–73
	«ЯКЩО ЖІНКА МАЄ ПРАВО ПІДНЯТИСЬ НА ЕШАФОТ, ТО ВОНА ПОВИННА МАТИ ТАКЕ САМЕ ПРАВО ПІДНЯТИСЬ І НА ТРИБУНУ»	56–57		«ВСТАВАЙТЕ, ПОМЕРЛІ!»	74–75
	«ПОТРІБНА СМІЛИВІСТЬ, СМІЛИВІСТЬ ТА ЩЕ РАЗ СМІЛИВІСТЬ, ЗАВЖДИ, І ФРАНЦІЯ БУДЕ ВРЯТОВАНА!»	58–59		«ІСНУЄ БЕЗЛІЧ РЕЧЕЙ, ЗА ЯКІ Я ГОТОВИЙ ПОМЕРТИ, ПРОТЕ НЕ ІСНУЄ ЖОДНОЇ, ЗА ЯКУ Я ГОТОВИЙ УБИТИ»	76–77
	«О, СВОБОДО, ЯКІ ЗЛОЧИНИ КОЯТЬСЯ ЗАРАДИ ТЕБЕ!»	60–61		«МЕНІ НІЧОГО ВАМ ЗАПРОПОНУВАТИ, ОКРІМ КРОВІ, ВАЖКОЇ РОБОТИ, СЛІЗ ТА ПОТУ...»	78–79
	«СОРОК СТОЛІТЬ ДИВЛЯТЬСЯ НА ВАС ІЗ ВИСОТИ ЦИХ ПІРАМІД!»	62–63		«ПАРИЖ! ПАРИЖ СКРИВДЖЕНИЙ! ПАРИЖ ЗЛАМАНИЙ! ПАРИЖ ЗМУЧЕНИЙ! ПРОТЕ ПАРИЖ ЗВІЛЬНЕНИЙ!»	80–81
	«ГВАРДІЯ ВМИРАЄ, АЛЕ НЕ ЗДАЄТЬСЯ! ЛАЙНО!»	64–65		«ЯКБИ Я МІГ ПРОЖИТИ ЖИТТЯ ЗАНОВО, Я БУВ БИ САНТЕХНІКОМ»	82–83
	«Я ПРИЙШОВ СЮДИ, І Я ТУТ ЗАЛИШАЮСЬ!»	66–67		«Я МАЮ МРІЮ»	84–85
	«ДОКТОР ЛІВІНГСТОН, Я ГАДАЮ?»	68–69		«ЦЕ МАЛЕНЬКИЙ КРОК ДЛЯ ЛЮДИНИ, АЛЕ ВЕЛИКИЙ СТРИБОК ДЛЯ ВСЬОГО ЛЮДСТВА»	86–87
	«Я ЗВИНУВАЧУЮ...!»	70–71		«НАЦІЯ ВСІХ КОЛЬОРІВ ВЕСЕЛКИ В МИРІ ІЗ СОБОЮ ТА З УСІМ СВІТОМ»	88–89
				ІНШІ СЛАВЕТНІ ВИСЛОВИ	90–93





**У 335 році до нашої ери** Александр Македонський іще не був Александром Великим. Та, завоювавши місто Фіви, він повернувся до Греції переможцем. Прибувши в Коринф, Александр одразу ж наказав відвести його до Діогена — видатного

# «ВІДІЙДИ! ТИ ЗАСТУПАЄШ МЕНІ СОНЦЕ!»

*Діоген  
Сінопський,  
335 рік до нашої  
ери*



й неординарного чоловіка, славетного філософа.

Діоген вирішив жити, немов жебрак, і мав лише плащ, палицю, торбину та велику бочку з-під зерна, у якій спав. Часто серед білого дня його можна було зустріти в натовпі: філософ тримав запалений ліхтар і несамовито кричав: «Я шукаю людину! Я шукаю людину!» Він мав на увазі, що шукає справжню людину, сповнену чеснот.

Діоген мав видатний розум і гострий язик. Зокрема, він казав, що обрав ділитися своїм ученням на вулицях, бо саме там найбільше дурнів, які потребують просвітлення! А коли його запитали, чому люди охоче дають милостиню сліпим та кульгавим, а філосо-

фам — ні, Діоген відповів: «Тому що люди більше бояться стати сліпими чи кульгавими, ніж філософами...»

Александр знав про надзвичайний розум, а також зухвалість і нахабство Діогена. Відомо, що полководець зробив 77-річному філософу щедрю пропозицію: «Проси в мене все, що тільки забажаєш, і я дам це тобі...» Та Діогена це геть не вразило. «Відійди! Ти заступаєш мені сонце!» — відмахнувся він від полководця. За легендою, Александр зовсім не образився, бо вбачив у відповіді доказ повної свободи людського розуму. Тож вирішив піти, аби не заважати старому.







**У 390 році до нашої ери** Рим уже не був таким могутнім, як колись, і потерпав від постійних нападів племен сеннонських галлів. На відстані п'ятнадцяти кілометрів від Рима недосвідчені й дезорганізовані легіони колись величного міста зазнавали поразки за поразкою.

# «ГОРЕ ПЕРЕМОЖЕНИМ!»

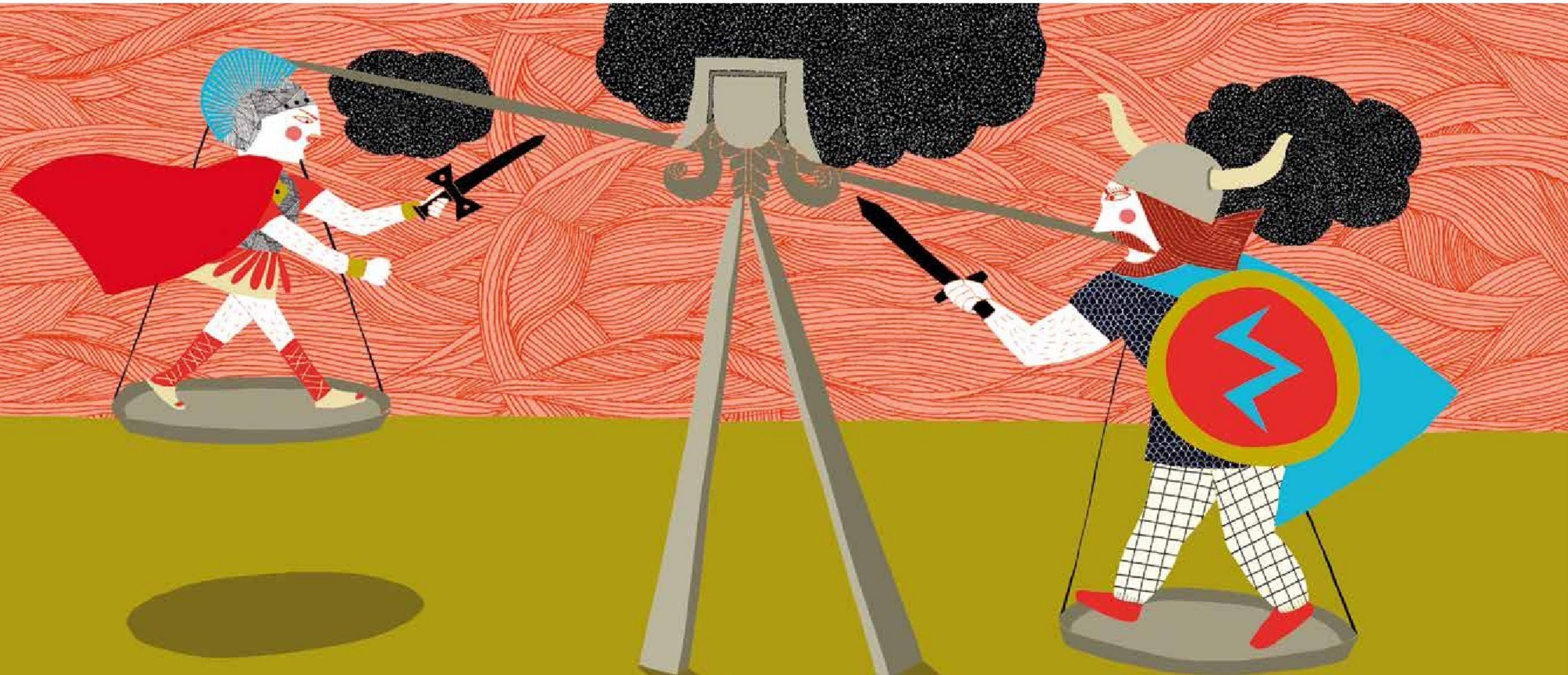
*Бренн  
390 рік до нашої ери*

Лише невеличкій групі воїнів удалось врятуватись і останньої миті дістатися Рима. Навіть не зачинивши воріт міста, римляни й останні легіонери закріпилися на Капітолійському пагорбі, у Капітолійській фортеці. Войовничі галли на чолі з Бренном скористалися таким даром небес — розграбували та зруйнували місто, а потім узяли Капітолійський пагорб в облогу. Та римляни не здавались, облога затягнулась, і через довгих сім місяців ані нападники, ані захисники вже не мали що їсти. Тож було вирішено організувати зустріч Бренна й римського воєначальника — Квінта Сульпіція Камеріна Лонґа. Після тривалих перемовин галли погодилися згорнути табір та

піти — за умови відкупу золотом зазвважки приблизно 327 кілограмів (у перерахунку на сучасні одиниці вимірювання).

Римляни зібрали необхідну кількість золота, але ненаситні вороги принесли на зважування фальшиві гирі — важчі, ніж звичайні. Обурений Лонґ запротестував проти підлості. Та Бренн лише кинув на чашу терезів свій меч, вигукнувши: «*Vae victis!*», що означає «Горе переможеним!»

Переможені не стерпіли й відповіли на образи силою — їхнє військо запалилося такою люттю, що дуже скоро відігнало галлів геть від стін рідного міста.



Купити книгу на сайті [kniga.biz.ua](http://kniga.biz.ua) >>>